72ste Jaargang — Nr 23. Zaterdag 12 Juni 1926.

AANKONDIGINGEN.
Prijs per regel . . . fr. 0.50
Tusschen Allerlei- in Provincie nieuws . . . fr. 1.00
Vonnissen en doodsberichten fr. 2.00
Kleine Aankondigingen :
van 1 tot 4 regels . . fr. 1.50
Elke regel meer . . fr. 0.25
Voor meer dan één inlassching prijs volgens akkoord.
Alle aankondigingen en mededeelingen moeten ons toekomen voor Donderdag middag.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

WEEKBLAD VERSCHIJNENDE ELKEN ZATERDAG.

BUREEL EN REDACTIE :
Drukkerij COLLEE
(Naaml. Maatsch.)
TONGEREN
Postcheks rekening n. 84855.
Telefoon 12
Abonnementprijs : fr. 9.50 per jaar, vooraf betaalbaar.
20 centiemen het nummer.
Alle toezendingen van geld, brieven en aankondigingen, moeten franco gedaan worden aan den uitgever.

— Tongeren, 12 Juni 1926. —

Nieuw mengelwerk.

Wij eindigen heden ons boeiend mengelwerk : **DE ERFGENAMEN VAN TILGATE,** dat bij onze lezers een groote bijval genoten heeft.

In ons aanstaande nummer, beginnen wij een nieuw mengelwerk. Het draagt voor titel :

STANHOPE

de Amerikaansche Detective

een schoon en aantrekkelijk verhaal, dat in hooge mate de aandacht onzer lezers zal boeien, en met belangstelling door hen zal gelezen worden.

RIJP OVERLEG.

Veel wordt er geklaagd over de lichtzinnigheid waarmede onze heuendaagsche jongelingen den huwelijken staat intreden.

Men verliest zoo gemakkelijk uit het oog, dat om 't bestuur van een huisgezin in hand te nemen, overleg en bezadigdheid van noode zijn, ten minste indien men zijne taak ernstig ter harte neemt. Het doel van het huwelijk is immers kinderen opleiden en deze een gelukkig bestaan verzekeren. Men moet zelf de kinderschoenen ontgroeid zijn en in 't bezit van een wakker verstand, een gevormden geest gepaard met eene zekere lichamelijke ontwikkeling.

Het huwelijk wordt zoo graag als eene aaneenschakeling van zonnige dagen aanschouwd, als een soort pleziertochje op de groote wereldzee. Velen laten hunne romantische verbeelding te veel baas. Zij willen kost wat kost in de realiteit van het dagelijksch leven die bekoorlijkheid ontmoeten, waarmede de liefdehelden in zekere letterkunde optreden, en vinden het heel aangenaam over eeuwigdurende groene weiden, over nooit verflauwde liefde te droomen. Maar men vergeet dat huwelijksrozen ook doornen dragen. Zegt het spreekwoord niet « Trouwen is niets, maar getrouwd zijn is wat anders. » In 't huwelijksbootje stappen is heel eenvoudig en gemakkelijk, maar ditzelfde bootje weten te leiden op schuimende baren en langs allerlei gevaarlijke klippen, is niet altijd eene gemakkelijke zaak. Trouwen is eene zeer gewichtige zaak !

Het allerbelangrijkste vraagstuk voor diegenen die tot den huwelijken staat geroepen zijn, is wel de keuze van den persoon die mede zal stappen langs de lange levensbaan. Hoe lichtzinnig wordt er vaak in die zoo ernstige zaak niet gehandeld! Onze voorouders beseften beter de belangrijkheid dezer daad. Een oud spreekwoord zegt : « Kies uw paard onder honderd, uw vriend onder duizend, uwe vrouw onder tienduizend ».

Lichamelijke schoonheid, fijn gelaat, zekere lieftalligheid bekoren zoo gemakkelijk en misleiden velen. Uiterlijke hoedanigheden worden feitelijk hoofdzaak, wanneer zij toch maar bijzaken zijn, want schoonheid verwelkt zoo spoedig.

Hij, die verstandig is, plaats de zielegaven ver boven die van 't lichaam. Hij weet maar al te wel dat enkel ernstige vrouwen en geen modepoppen geschikt zijn om een christen huisgezin tot stand te brengen en wijselijk te besturen.

Bijzondere aandacht dient er geschonken te worden aan godsdienstigheid en deugdzaamheid der jongelingen. « Bevalligheid is vol bedrog en lichamelijke schoonheid is ijdelheid, maar een vrouw en een man die den Heer vreezen zijn lofwaardig. » De deugd geeft inderdaad aan de ziel eene innerlijke schoonheid die op het gelaat doorstraalt, en er, als 't ware, een glans van goddelijke schoonheid oplegt.

Het Boek der spreuken beoordeelt misprijzend de schoonheid eener ondeugende vrouw, als volgt : « Een gouden ring in een varkenssnuit dat is een schoon maar ondeugend vrouwenpersoon. »

Het is ook geraadzaam, alvorens zijn hart te schenken, eens het verleden van den uitverkoren persoon te onderzoeken, want in 't verleden ligt niet zelden het heden.

Jongelingen, die nooit zelfbeheersching hebben gekend, aanschouwen de vrouw niet meer als hunne levensgezellin. Ze hebben allen eerbied voor de vrouw verloren.

Ons moderne leven begrijpt toch zoo weinig van den ernst van 't huwelijksleven, omdat er al te spoedig geloof gehecht wordt aan de oppervlakkige beloften van liefde en trouw. Veel te lichtzinnig laat men zich door schoone beloften paaien. Ongeloovige naiveteit wordt er aan den dag gelegd en men vergeet dat « als de bruid is in de schuit, dan zijn de beloften uit ». Zeker moet in de keuze van man of vrouw de liefde de overwegende rol spelen daar zulke verbintenis voorad is en blijft de vereeniging van twee harten, van twee zielen. Maar voor men het hart luide spreken laat, is er bezinning en voorzichtigheid noodig. Eerst nagedacht, eerst nagezien of de zielegaven in voldoende hoeveelheid aanwezig zijn, handelt men anders, dan loopt men gevaar dat het onderzoek niet onpartijdig meer geschiedt. Een verliefde kan moeilijk oordeelen. Liefde is blind en belet de gebreken vast te stellen.

Wijze raad is zoo noodig in zulke omstandigheden. Anderen zien wel eens zaken die de verliefden niet bemerken, of zijn op de hoogte van omstandigheden die hun heel en gansch onbekend waren. Er mag niet vergeten worden, dat 't huwelijk geen proefjaren duldt. De bruiloftsdag is een professiedag, de beloften die men aflegt zijn eeuwig en onwederroepelijk. Vader Cats zegt het zoo netjes : « Al wat de keuken eischt, al wat de menschen hoeven, staat aan den kooper vrij, voor al te mogen proeven, en, zoo het niet en valt gelijk het eerstmaal scheen: de koop is ongedaan; 't is gansch een ander ding wanneer men komt te trouwen, wat iemand daar beproefd, dat moet hij eeuwig houwen ! Want houwen is de naam. Wijs, zot, gezond of krank, men is er aan geboeid zijn levensdagen lang. »

Geen wonder dan dat de Kerkelijke Overheid zulke groote voorzichtigheid voorschrijft en er voor de Kerk zekere huwelijksbeletsels bestaan. Zij behoedt enkel het toekomstig geluk der jonge verloofden. Zij wil het huwelijk doen doorgaan niet enkel als een menschelijke onderneming, maar eerder als een goddelijk werk.

Tot de jonge getrouwden stuurt de H. Kerk die heerlijke woorden van den jongen Tobias : « Gij weet, o Heer, dat ik niet uit drift Raguels dochter tot huisvrouw nam, maar uit enkele begerte van nakomelingen, opdat die Uwen Naam gebenedijden mogen in de eeuwen der eeuwen ».

Konden wij de oude christelijke gedachten aangaande 't huwelijksleven zien herleven, onze maatschappij zou een veel zonniger weg bewandelen.

Men heeft geen eerbied voor de vrouw.

In sommige steden wordt een actie op touw gezet welke gericht is tegen de schunnigheden welke zoo links en rechts worden opgericht. Men vindt er in gevels van huizen, tot zelfs in de monumenten die dienen moeten om onze glorievolle martelaren van 1914 te vereeren.

Neen, men toont hier geen eerbied voor de vrouw.

En toch, wie anders dan de vrouw heeft er schuld aan ?

Is hun hedendaagsche kleederdracht dan wel geschikt om eerbied af te dwingen ?

Zijn de vrouwen, die we met naakte schouders en armen langs de straten zien wandelen, zijn al die vrouwen lichtekooien ofwel onzinnigen die met de mode te volgen als aanloksel tot het kwaad dienen ?

Er is meer. Tot onze schaamte moeten we bekennen dat ook vrouwen die zich christen noemen, in dergelijke kleedij in 't openbaar, ja zelfs in de kerk komen. Hoever zijn ze dan wel katholiek, daar zij aanhoudende en dringende vermaningen der kerkelijke overheid onder de voeten treden ?

O ! indien deze vrouwen wisten wat al stormen ze ontketenen in der jongelingen licht ontvlambaar gemoed !

Konden ze beseffen hoeveel eer en deugd is te loor gegaan door hun schuld !

Katholieken, hier ook is een daad te stellen, niet alleen tegen onerbaar in beeld, maar ook tegen die schunnigheid in levende lijve die onze straten doorwandelen. Belet uwe dochters zich in 't openbaar te vertoonen in een kleedij die onze kinderen ontsticht.

Jonge dochters, hebt medelijden met de kleinen ! Het is niet noodig dat nu reeds hun verbeelding bezoedeld en hun gemoed bedorven wordt. Wij ouders hebben zoo dikwijls gelegenheid uit hun gesprekken af te leiden welk naamloos kwaad gij hun doet.

Vergeet niet dat uw zedigheid uw schoonheid is en hoogste goed. Weest door uw onzinnige kleeding de oorzaak niet dat de jongeling die u tot vrouw begeert uw eerbaarheid in twijfel trekke !

Neen, men heeft geen eerbied meer voor de vrouwen en 't wordt hoog tijd dat de vrouw hier een einde aan stelle : zij alleen kan dit verhelpen.

BUITENLAND.

PORTUGAL.

DE REVOLUTIE. — Het kabinet Cabecadas gevormd. — De President van de Republiek van Portugal heeft den oversten der revolutionnaire beweging, commandant Cabecdas, opdracht gegeven de nieuwe regeering samen te stellen. Deze laatste heeft de opdracht aanvaard. Hij verklaarde dat de nieuwe regeering uit burgers en militairen zal bestaan.

Uitbreiding der opstandige beweging. — De troepen van Lissabon en Porto, sloten zich bij de opstandige beweging aan, die meer en meer populair wordt.

Het opstandig comiteit wordt te Lissabon verwacht en zal aan het Staatshoofd de lijst der leden van de nieuwe regeering geven.

De opstandelingen verzekeren de rust. De opstandige actie is over geheel het land uitgebreid.

Generaal Cabecadas verklaarde eene krijgsregeering te zullen instellen, en het parlement te ontbinden.

De regeeringsvorming. — Commandant Mandes Capecada nam bezit van het voorzitterschap van den raad en van de portefeuille van binnenlandsche zaken.

Denkelijk zal generaal Gomez Costa de landsverdediging en commandant Filomeno Camero het zeewezen waren.

Opmarsch naar Lissabon. — De divisies van het Noorden en die van het Zuiden rukken naar Lissabon op.

Zij zullen in de nabijheid der hoofdstad campeeren in afwachting der komst van generaal Gomes Costa.

Geeischt wordt dat geen politieke mannen in het nieuwe kabinet zouden zetelen.

De opstandelingen hebben een senator en twee volksvertegenwoordigers aangehouden.

ITALIE.

Een vloekverbod. — De katholieke afgevaardigde Mecarini heeft tot den minister van rechtswezen het verzoek gericht, in het nieuwe wetboek van strafrecht een artikel op te nemen waarin het vloeken strafbaar wordt gesteld, daar het vloeken een ernstige zonde is, een bewijs van slechte opvoeding, een beleediging van het gevoel der geloovigen en een aanslag op de schoonheid van de Italiaansche taal.

In haar schriftelijk antwoord heeft de Italiaansche regeering medegedeeld, dat zij overtuigd is van de noodzakelijkheid van de bestrijding van het vloeken. In het nieuwe wetboek van strafrecht zal dientengevolge het vloeken als misdrijf worden beschouwd.

DUITSCHLAND.

Ludendorff gaat scheiden. — Uit Munchen komt het bericht toe dat Ludendorff gaat scheiden. Zijn vrouw vindt dat hij te veel door de politiek en andere zaken in beslag werd genomen.

Woensdag zal de zaak voor de rechtbank van Munchen komen. Het zal een zitting met gesloten deuren worden.

Mevrouw Ludendorff was voor de tweede maal gehuwd. Uit haar eerste huwelijk had zij twee zonen waarvan de oudste in den oorlog gesneuveld is, en de jongste, die thans bankbediende is, bij de « putsch » van Hitler adjudant van Ludendorff was. Later werd hij, naar aanleiding van de rol die hij toen gespeeld had, tot twee jaar gevangenisstraf veroordeeld.

— **Monsterachtige kindermoord.** — De twee kinderen der echtelingen Fehse, Grika, oud 11 jaar, en Otto, oud 8 jaar, werden te Breslau op monsterachtige wijze om het leven gebracht.

Na de euveldaad volvoerd te hebben, sneed de moordenaar de twee lijkjes aan stukken, maakte er een pak van en legde het op de boorden van den Oder, waar het door voorbijgangers ontdekt werd.

De moedor der twee jeugdige slachtoffers werd bij het vernemen der akelige nieuwstijding met plotselinge zinneloosheid geslagen.

De moordenaar is niet gekend.

Nadere bijzonderheden. — Naar wij uit een andere bron vernemen, zou het ontzettend drama, niet te Breslau maar wel te Dresden gepleegd zijn.

De kinderen die Zondag middag een bezoek aan hun grootouders hadden gebracht, waren sindsdien spoorloos verdwenen. In den nacht van Zondag op Maandag vond een waker bij een muur der Polytechnische Hoogeschool een groot pak. Toen hij het wilde openen rolde er het afgesneden hoofd van een jongentje uit.

De politie die onmiddellijk werd ontboden onderzocht den verderen inhoud van het pak en vond er de in twee stukken gesneden romp alsook het hoofd van een meisje in. De ingewanden waren uit het lichaam verdwenen, terwijl het hoofd geheel gescalpeerd was.

De weduwe herkende het lijkje van haar dochtertje en het hoofd van het jongentje. In den loop van den dag is ook het verminkte lijkje van het jongentje gevonden.

Deze gruwelijke misdaad heeft natuurlijk de grootste verontwaardigde opschudding in Dresden verwekt.

OOSTENRIJK.

Drama op een Jachtslot. — VAN EEN PRINS, EEN BARON EN EEN BARONNES. — TWEE ZWAARGEWONDEN EN EEN DOODE. — Een drama, dat zich in de hoogste Weensche kringen heeft afgespeeld, vormt hier het gesprek van den dag.

Prins Cyrie von Orlof, heeft namelijk getracht, den Oostenrijkschen groot-grondbezitter, baron Klinger, op diens jachtslot door een revolverschot van het leven te berooven.

De prins behoorde tot een der bekendste families, die in Rusland sedert eeuwen een belangrijke rol hebben gespeeld. Hij is eerst 23 jaar oud ; zijn familie vestigde zich tien jaar geleden in Tirol.

Te Weenen kwam de jonge prins in kennis met barones Klinger. Woensdag begaf hij zich naar Rabe, alwaar het kasteel van Klinger gelegen is. Daar ontmoette hij den baron, die hem verweet, dat hij de barones niet met rust wilde laten.

Reeds had baron Klinger zich verwijderd, toen prins Orlof een revolver uit zijn zak haalde en een schot op den baron loste, waardoor deze in den rug zwaar werd getroffen. Baron Klinger draaide zich om en loste uit zijn jachtgeweer een schot op den prins, wien hij den bovenarm verbrijzelde, waarna hij bewusteloos ineenzakte.

Prins Orlof is door bloedverlies zoodanig verzwakt, dat zijn toestand zorgwekkend is. Baron Klinger is intusschen geopereerd. Toen men aan de barones per telefoon mededeelde, dat de politie haar een verhoor wilde afnemen, maakte zij door een revolverschot een einde aan haar leven.

Toen men den baron mededeelde, dat hij den jongen prins den bovenarm had verbrijzeld, antwoordde hij slechts : « Gewoonlijk schiet ik beter ! »

AMERIKA.

Naar een oorlog tusschen Japan en Amerika ? — De « New-York American » publiceert de letterlijke vertaling van twee opzienbarende documenten die opgesteld zouden zijn door den Japansche Generalen Staf met het oog op een oorlog met de Vereenigde Staten.

Het is de minister van Oorlog die de schrijver dezer documenten zou zijn. Zij handelen over de noodwendigheden van Japan in grondstoffen : steenkolen, ertsen, olien en voedingsmiddelen.

Het rapport besluit met de noodzakelijkheid aan te toonen nieuwe spoorwegen in Mandsjoerie aan te leggen en het vraagt een crediet van 10 milioen pond sterling om deze onderneming tot een goed einde te brengen.

ZWITSERLAND.

« In extremis » getrouwd.

Een jonge Zwitsersche Alpinist, Hant Flackiger, had de bestijging aangevangen van den bergtop der gevaarlijke rots «Grimsel Pass ». De jongeling deed een ergen val en werd doodelijk gekwetst. In allerhaast werd hij naar het gasthuis overgebracht, waar de geneesheeren zijn toestand hopeloos oordeelden. Het slachtoffer had nog de kracht een priester en zijne verloofde te doen roepen. De priester diende hem de laatste Hh. Sacramenten toe. Intusschen was de verloofde aangekomen en de priester sloot het huwelijk in extremis. Het jonge meisje leidde de hand van den stervende bij het neerschrijven van zijn handteeken. Zij ving haren man in de armen. De ongelukkige opende nog even de oogen, glimlachte zijne vrouw tegen en sloot dan de oogen voor eeuwig. De jonge weduwe was zestig sekonden getrouwd geweest.

— **Ijselijke marteling.** — In eene kliniek te Lausanne verblijft de Fransche legionaris Albert Froidevaux, die er met een bewonderenswaardigen moed de ijselijkste martelingen onderstaat, welke de heelkunde verplicht is hem toe te passen. Froidevaux heeft niet minder dan 53 operaties ondergaan waarvan 12 zonder verdoovingsmiddelen. Froidevaux was soldaat in Indo-China. Op zekeren dag kwetste hij zich aan den vinger door een der scherpe picken, welke men in de tigervellen plaatst. Hij liep er eene bloedvergifting door op en moest den vinger afgezet worden ; dan moest de hand er aan ; vervolgens heel den arm ; wat later de tweede hand en ook den arm. En dan brak de vergiftiging uit in de beenen. Opvolgentlijk moest de ongelukkige voeten en beenen afgezet worden. De marteloar is nu nog slechts een romp en men vreest dat de vergiftiging zeldra ook daarin huist.

CHINA.

Het brood dat doodt... — Te Shanhai zijn een aantal Koreanen aangehouden, op het oogenblik dat deze lieden naar Tientsin scheep zouden gaan. Zij werden namelijk in het bezit gevonden van brooden, waarin ontplofingsmiddelen verborgen waren.

Daar deze ontdekking samenvalt met den terugkeer van den z. g. « president der Koreaansche republiek » uit Amerika, zijn de Japansche overheden in Korea ongerust. Zij vreezen onlusten te Seoel (de Koreaansche hoofdstad), wanneer aldaar do overleden ex-keizer van Korea op 10 dezer zal worden begraven.

De grens van Korea wordt streng bewaast om het binnenkomen van revolutionnairen tegen te gaan.

FRANKRIJK.

Een zenuwstelsel bij Planten. — In de Sorbonne heeft dezer dagen een Hindoesch geleerde, Sir Jagedis Chandra Bose, mededeelingen gedaan over zijn onderzoekingen naar de gevoeligheid van planten.

Is het voorkomen van een zenuwstelsel tot de dierenwereld beperkt, of hebben de planten dit ook ? was de vraag, welke Sir Bose zich ter beantwoording had gesteld en waaraan hij jarenlang heeft gearbeid. Hij wilde het geheim leeren kennen van het kruidje-roer-me-niet, dat zich sluit wanneer men het aanraakt, welke beweging tot nu toe beschouwd werd als een zuiver physischmechanische reactie.

Het is Sir Bose na een lange reeks experimenten gelukt het zenuwstelsel van de planten te vinden, die hem tienmaal gevoeliger dan het menschelijk zenuwstelsel bleek te zijn, terwijl een prikel zich met een snelheid van 10 centimeter per seconde door de zenuw voortplant ; in dit opzicht staat het plantje halverwege tusschen de lagere weekdieren en de hoogere gewervelde dieren.

Met behulp van uiterst gevoelige toestellen heeft Sir Bose den loop der afzonderlijke zenuwbundels nauwkeurig kunnen vaststellen.

Uit deze resultatne trekt hij het besluit, dat dezelfde wetten het leven van planten en dieren beheerschen.

— **Jonge wanhopige te Halewijn.** — EEN 13 JARIGE KNAAP ONDER EEN TREIN. — De Noord-Fransche gemeente Halwijn is in opschudding gebracht door een vreeselijk drama.

Verscheidene personen, die 's avonds voorbij den overweg der spoorbaan kwamen merkten de zonderlinge handelwijze van een knaap op. Een hunner sprak hem zelfs aan maar kreeg ten antwoord dat hij op den trein wachtte. Er werd dan geen acht meer op hem gegeven. Toen de trein uit Roncq, die ten 19 uren 50 in de statie van Halwijn toekomt, aanstoomde wierp de knaap zich op het spoor. De machinist had het bemerkt en sloeg dadelijk de remmen dicht, doch te daat ; de lokomotief en het eerste voertuig liepen over het lichaam van den jongen, die het hoofd werd afgereden. De jeugdige wanhopige is de 13 jarige Jules Dobbelaer, wevergast, wonende bij zijne ouders in het gehucht Ham. Men weet niet wat den jongen tot zijne wanhoopsdaad heeft aangezet.

ENGELAND.

— **Een Dolfijn in de Teems.** — Talrijke wandelaars van Londen hebben Maandag langs de boorden van de Teems eene ongemeene vischjacht bijgewoond. Twee roeiers zaten rustig in hun motorbootje, toen zij opeens een reusachtige visch aan de oppervlakte zagen komen. Het monster duikelde seffens weer onder, doch daar het lage tij

---

MENGELWERK van «DE POSTRIJDER».

— 42 —

DE

Erfgenamen van Tilgate

NAAR HET ENGELSCH

van

GRANT ALLEN

— Beziet die handen, mijnheeren, zegde hij, terwijl hij ze krampachtig wrong, mimmer, tenzij dan, heb ik hunne macht gekend. Het dunkt mij nu dat ik hem nauwelijks aanraakte, ik wilde hem alleenlijk uit mijnen weg doen gaan. Hij viel aan mijne voeten...dood... dood op 't onverwachts, Herinner u slechts hoe het gebeurd is. Het onderzoek der wetsgeneesheeren heeft bewezen, dat hij eene hartziekte had en dat hij tijdens den strijd bezweken was. Hoe hadde ik dat kunnen weten ?

Alleen dit weet ik ; hij is voor mijne voeten dood neergevallen.

Een onuitsprekelijke afschuw teekende zich af op zijn gelaat. Hij zweeg en droogde het zweet van het heete voorhoofd.

Geen der aanwezigen verroerde, niemand sprak een woord...

Het was duidelijk zichtbaar dat het berouw van den rechter zijn hoogste punt bereikt had. Hij hield het hoofd opgeheven, maar beefd op gansch zijne lengte. Elma zelf had er medelijden mede.

Lanzamerhand verhief sir Gilbert Gildersleeve de stem ; hij ging voort :

— En dan, heb ik eene slechte, onwaardige daad begaan, eene daad die mij innig berouwt en waarvoor ik heden, in tegenwoordigheid van gansch het Hof, aan M. Guy Waring, nederig vergiffenis vraag. Zonder het zelf te willen, bij toeval in een oogenblik van onoverwinbare gramschap, zonder te weten dat ik hem doodde, had ik Montague Newitt vermoord ; ware hij sterker of gezonder geweest, dan ware de manier, waarop ik hem bij de keel greep, voorzeker niet doodelijk geweest. Ik had den wil niet gehad hem te vermoorden. Daarover is mijn leedwezen dan ook minder groot. Maar wat ik nadien deed was erger dan een moord dan een moord. Ik gedroeg mij als een laag, lafhartig, onmenschelijk wezen. Ik zag dat de vermoedens op Guy Waring gevallen waren. En wat deed ik ? In plaats van mij aan het gerecht over te leveren en mij te laten oordeelen voor moord door onvoorzichtigheid, zooals mijn plicht mij gebood, deed ik al wat in mijne macht was om de vermoedens op het hoofd van eenen onschuldige opeen te stapelen. Ik maakte Guy Waring's toestand meer en meer netelig. Ik wil mijne misdaad niet trachten te verschoonen ; wat ik gedaan heb, deed ik uit liefde voor mijne vrouw en dochter, maar heden gevoel ik er groot en innig berouw over... en ik boet er voor... En is dergelijke vernedering niet een voldoende uitboeting ?

Ik schreef eenen brief aan Waring, eenen naamloozen brief, om hem aan te raden onmiddellijk Engeland te verlaten, daar er een aanhoudingsbevel tegen hem uitgevaardigd was. Waring volgde mijnen dwazen raad en scheepte in. Sedert dien vreeselijken dag tot op dien ijzingwekkenden stond — hij keek rondom zich als het ware om de aanwezigen tot getuigen te nemen — o ! mijne vrienden, sedert dien heb ik geen oogenblik waar genoegen meer gesmaakt !..

Van op de bank der beschuldigden, waar hij nog altijd tusschen gerechtsdienaars neergezeten was, had Guy geen enkelen stond zijne oogen van den rechter afgeslagen. Geen woord van die lange reeks uitleggingen ontsnapten hem.

Hunne toestanden waren nu omtrent omgekeerd. Hij was nu de schuldiger ; de rechter, de voorzitter van het Hof, werd de beschuldigde.

Eene poos was het weder doodstil in de zaal. Eindelijk zegde Guy op langzamen, plechtigen toon :

— Dus waart gij het die mij te Plymouth dezen naamloozen brief toegezonden had ?

— Ik was het. Zult gij mij ooit vergeven ?

Guy was overtuigd dat, wat hij ook mocht te geleden hebben, al dat lijden niet kon vergeleken worden met dat van den rechter. Op dit oogenblik van verrechtvaardiging en zegepraal, wilde hij zich edelmoedig toonen.

— Sir Gilbert Gildersleeve, ik vergeef u, zegde hij.

De rechter keek met dwalenden blik rondom zich heen.

— Ik heb koude, stamelde hij al bibberende, ik heb koude, ik gevoel mij ook zeer zwak. Maar ik heb mijnen plicht gedaan.

Hier...en hij reikte het hof een bewijsstuk toe — verleden nacht heb ik dat op mijne kamer afgewerkt ; ik vreesde een ongeval en wilde niet dat een onschuldige gehangen werd : ik beken er alles in. Na er zelf mijn handteeken opgezet te hebben, heb ik het aan twee personen ter onderteekening voorgelegd. Ik zegde hun niet waarvan er spraak was, omdat ik het inzicht had het hier te zeggen, indien de uitspraak tegen mij...ik wil zeggen tegen Guy Waring was. Maar nu gevoel ik mij te zwak om het luidop voor te lezen. Wat heb ik het koud, o ! zoo koud ! Neem het bewijsstuk, Forbes Ewing, dat is uwe zaak. Gij zult weten wat er u mede te doen staat.

Hij kon nauwelijks de woorden uitbrengen, zijne stem weigerde hem haren dienst.

— Dat is mijn dood geweest ! ... Ik heb het verdiend,

— En de gevangene ? vroeg de gevangenbewaker op het oogenblik dat de rechter in zijnen zetel nederzakte.

Die woorden gaven sir Gilbert voor een oogenblik zijne krachten terug. Nog eens stond hij op. Waardiger dan ooit was zijne houding, plechtiger dan ooit zijne woorden :

— De gevangene is vrijgesproken ! Ik ben hier om gerechtigheid te doen, gerechtigheid tegen mijn eigen zelven. Ik verklaar den gevangene onplichtig.

En zich tot de gerechtsdienaars wendende :

— Ik ben uw gevangene, ik lever mij in uwe handen als beschuldigd van doodslag op den persoon van Montague Newitt. Doodslag en geen moord ; en dan nog was het in der waarheid eenen doodslag die in gegeven omstandigheden gemakkelijk te verrechtvaardigen was.

Weder viel hij op zijnen zetel neder. Als voor zich zelven alleen sprekende, herhaalde hij tot driemaal toe :

— Te verrechtvaardigen doodslag ! Te verrechtvaardigen doodslag ! Te verrechtvaardigen doodslag !

Hem ziende wankelen, sprong Granville Klemscott levendig op en vloog naar hem toe.

De rechter herkende hem onmiddellijk.

—Granville help mij om hier buiten te komen, stotterde hij, ik ben ziek, zeer ziek. Gij zijt een vriend. Ik ga sterven. Geef mij uwen arm ! hellp mij !

Granville ondersteunde hem met zijnen arm en bracht hem in het beraadslagingskabinet. Nog altijd was het doodstil in de zaal. Het Hof was diep ontsteld.

Eenige vrienden haastten zich weldra om den rechter te volgen ; onder hen waren de twee Warings, Mrs Clifford en Elma.

Zonder Granville's hand los te laten, liet sir Gilbert zich waggelend op eenen stoel nedervallen.

Dan zag hij Elma en keerde zich met een erkentelijken blik naar haar toe :

— Ik dank u, jonkvrouw, zegde hij ; gij zijt buitengewoon goed voor mij geweest ; ik vergeet uwen naam ; maar gij hept mij grootelijks geholpen.

Er lag iets zoo zielroerends in die betekenisvolle woorden : « Ik vergeet uwen naam », dat al de aanwezigen de oogen vol tranen kregen. Het was duidelijk dat het leedwezen in sir Gilbert Gildersleeve's machtig geheugen alles uitgewischt had, alles, uitgezonderd de gedachtenis van zijne grove fout,

— Zijn geest is nog met iets anders bekommerd, riep Elma, wier oogen hem geen oogenblik verlieten. Hij gaat sterven, maar vooraleer zijne ziel aan God te offeren, wil hij nog iets zeggen : mijnheer Klemscott, ik ben er zeker van dat het tot u is, dat hij spreken wil. Cyriel, verwijder u ; moeder, laat ons hen alleen laten. Ik lees in zijne oogen dat hij den heer Klemsett spreken wil.

Allen verwijderden zich stil en ingetogen.

Nog altijd hield sir Gilbert de hand van Granville in de zijne.

— Dat haar dood wezen, stamelde hij, ik ben er zeker van, dat dit haar dood wezen zal, Nooit zal zij de gedachte van zich kunnen verwijderen dat haar vader de oorzaak is geweest van den dood van Montague Newitt — en gij zult er nimmer in toestemmen een meisje te huwen, van wie men terecht of te onrecht zeggen zal, dat zij de dochter is van eenen moordenaar, en dat ook zal haar dooden, want zij bemint u, Klemscott !

Granville drukte de hand van den stervende.

— Sir Gilbert, zegde hij, zich over hem nederbuigende, niets zal in staat zijn de liefde van Gwendoline voor mij, of mijne liefde voor Gwendoline te verminderen.

Dat uw levensloop ten einde spoedt, dat zie ik ; die slag was al te hard. Maar, indien het uwen dood verzachten kan, te mogen denken dat ik en Gwendoline weldra zullen verbonden zijn, dan doe ik, op dezen zeer plechtigen stond, de heilige belofte, dat zij de mijne worden zal, zoohaast zij het zal willen.

Men voerde den rechter naar zijn binnenverblijf.

Nog veertien dagen leefde de gefolterde